

Berndt Gustafsson

född 1920, död 1975, präst, sociolog, direktor för Svenska kyrkans centralråd, författare. Hans författarskap omfattar både vetenskapliga avhandlingar, en roman, lyriska dikter och böner. Han var en visionär, och hans uppslag till nya vägar inom religionsforskningen skulle ha gjort honom till en banbrytare, om han fått leva längre. När han i juli 1975 fick veta att han hade elakartad cancer, bildades en bönekedja, som sträckte sig runt hela Sverige. Vi bad om ett under, om helbrägdagörelse genom ett Guds ingripande.

{biblink} Bönen blev inte hörd på det sätt vi önskat. Men hans sjukdom blev till Guds förhärligande, Joh. 11:4. Under svåra plågor kan han glädjas, tala i tungor, skratta. Han finner det underbart, när Thieliicke skriver: "De medeltida kristna, som ännu inte var förstenade av liturgiskt allvar, visste vad de gjorde, när de sedan uppståndelseexterna lästs, brast ut i risus paschalis, 'påskskrattet' ". {/biblink}

Det var överenskommet att sjukkommunion skulle hållas i hans rum en fredag i mitten av september, men på torsdagen blev han så dålig att hans hustru inte vågade vänta utan måste improvisera en nattvardsgång. Hon läste trosbekännelsen och frågade efter varje artikel: "Tror du detta", och Berndt svarade varje gång: "O ja!"

Sedan kommer barnen. Berndt låter hustrun skriva upp en del saker. "Vi måste hitta på ett nytt sätt att vara tillsammans på", säger han. "Ni ska sjunga och bedja och tacka för allt." Han instämmer ivrigt när någon läser ordet: "För mig är livet Kristus och döden en vinning." Hans hustru säger: "Vad du kan vara glad, som snart får träffa Jesus." — "Ja," svarar Berndt, "jag ska få tala ut med honom om allt." Efter en stund säger han: "Å så skönt." När hon frågar vad det är som är så skönt, svarar han: "Vilken glädje, vilken glädje." Hustrun tror att det var det sista han sade.

De som var med vid jordfästningen i S:ta Clara kyrka i Stockholm berättar om den som en stor glädjefest, där alla, från pingstvännen till katoliker, förenades i den jublande sången: "O hur härligt att få vandra hemåt till vår Faders hus..."

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - BANBRYTARE INOM TÄNKANDE, FORSKNING, SAMHÄLLSORDNING OCH MÄNNISKOVÅRD)